

мичнигѣ часове въ 9-тѣ класа сж 73 (едно на друго по 8 часа седмично въ всеѣки классѣ); грѣцкиятъ се учи шесть години, а всеѣко неговитѣ часове сж 42. Това въ стария, Алтонския типѣ классически гимназии. Въ новия, Франкфуртския типѣ има значително измѣнение: латинскиятъ се учи само въ горнитѣ шесть класа, а всеѣко 51 часѣ (първитѣ двѣ години по 10 часа седмично, останалитѣ по 8 и по 7 часа); грѣцкиятъ, койго се учи само послѣднитѣ четире години, се прѣподава всеѣко 32 часа (по 8 часа седмично въ всеѣки классѣ). Въ нашитѣ классически гимназии латинскиятъ се прѣподава по 4 часа седмично, всеѣко значи за 4-тѣ години 16 часа; грѣцкиятъ — по 3 часа, всеѣко за тритѣ години 12 часа¹.

Вече външно погледнато, цѣла пропасть дѣли изучаването на классическигѣ езици въ Германия отъ изучаването имѣ у насѣ. А ако вземемѣ въ внимание вътрѣшнитѣ различия: духътъ и тенденцията на прѣподаването, пособията, съ които разполага ученикътъ и традицията, — ний едва ли би се и осмѣлили да нарѣчемѣ классическо образованието, което се получава въ нашитѣ „классически“ гимназии. Твърдимѣ това, при всеѣко че и между възпитаницитѣ на нашитѣ классически гимназии има такива, койго сж успѣвали да научатъ двата езика до толкова, че да могатъ да четатъ по-лекитѣ грѣцки и латински автори. Но да знаешъ классическигѣ езици е едно нѣщо, а да имашъ классическо образование — друго. Тия двѣ нѣща не само не сж идентични, но и не се включватъ не-

¹ Това до 1906 г., отъ когато грѣцкия езикъ стана въ нашитѣ классически гимназии незадължителенъ.